

Kovács László

Gondolatok a misszióról

A mai keresztény misszióról írni szép feladat, de nehéz kihívás is egyben. Szép, mert a legnagyobb csodáról írhatok, ami annak a felismerése, hogy Isten minden emberi esendőségünk és bűneink ellenére változatlanul és hűségesen szeret és be akar vonni bennünket az evangélium hirdetésének hatalmas feladatába. Nehéz kihívás, mert szembe kell néznünk a valósággal, hogy miként is állunk ma mi, hívó emberek a szeretettel, és bizony ennek első lépése az alapos önvizsgálat Isten ígéjének világosságán keresztül. Mivel írásom nem egyházi stratégiának és nem is a baptista missziót illető elemző írásnak készül, igyekszem a keresztény misszióra vonatkozóan írni baptista szemmel. Mert Urunk missziós parancsa egyetemleges, nem felekezetekre vonatkozó, és célja is azonos vallási hovatartozástól függetlenül.

Az egyháztörténet reformáció időszakát illető tanulmányaim során olvastam Néri Fülöp életéről, aki az akkori egyház papjaként jó példája volt annak, hogy az alázattal és az emberek iránti szeretettel végzett missziós munkát milyen gazdagon megáldja Isten. Az ő története indított arra hogy három alapvető missziós „eszközt” emeljek ki, amely az ő szolgálatát meghatározta, és számunkra is meghatározók az eredményes szolgáló életben. Nézzék el a testvérek, hogy Fülöp életrajzára, szolgálatának ismertetésére nem térek ki. Teszem ezt azért, hogy buzdítsam a testvéreket az egyháztörténet reformer szellemiségű alakjai életének megismerésére, hogy általuk is hitünket mélyítő bizonyosságunk legyen azt illetően, mily gazdagon áldja meg kegyelmes Istenünk a mi bátoratlan lépéseinket.

Az örömhír terjedésében mindannyian együtt dolgozhatunk, és ez Isten kegyelmének egyik legszebb, ha nem a legszebb ajándéka, mert ezt a célt nélkülünk is megvalósítaná Atyánk, de ő be akar vonni bennünket ebbe a csodálatos misszióba, mert Isten szeretetének hordozói és közvetítői vagyunk. A missziós cél mellé

a szeretet a missziós eszköz, hogy Isten ígéje megfelelő módon érjen célhoz. Pál korinthusiakhoz írt első levele egy fejezetet tartalmaz erről a szeretetről, melynek Isten ígéjét kell hordoznia a szolgálatunkban. Ez a fejezet azzal zárul, hogy a hit, remény, szeretet hármából a legnagyobb a szeretet. Ez nem is lehet másként, hiszen Isten maga a szeretet. Az egész teremtett világ, az ember teremtése, Krisztus Jézus áldozata, mind Isten szeretete által van. A „legyen” azt jelenti, hogy Isten elkezdte szeretni a semmit, és előállott belőle valami, aminek lényege éppen nem az anyag, hanem Valaki, aki által mindez van. Minden a mindenkben. Ez az emberi értelmet meghaladó csoda, amiből csak annyit vagyunk képesek talán felfogni, hogy milyen nagyon szeret Isten, milyen csodásan működik és minden emberi lehetőséget meghaladón gondoskodik rólunk. De még Isten szeretetének mélységét továbbgondolva is nagyon nagy gátat szab a véges gondolkodásunk. Isten ebbe a végesbe mégis bele tudta helyezni a végtelent Jézus Krisztus által. Isten szeretete az ember által megragadhatóvá vált, és Jézus Krisztusban valóságossá és a Szentlélek által „befogadhatóvá” lett.

„A missziós cél mellé a szeretet a missziós eszköz, hogy Isten igéje megfelelő módon érjen célhoz.”

Néri Fülöp az egész földi szolgálatát erre a szilárd alapra helyezte. Isten szeretete alapozta meg az ő munkáját, és szolgálatának gyümölcstermése is ezért volt bőséges. Ebben van ma hiányossága a missziós munkának is. Sokkal inkább emberi stratégiák, módszerek vették át a szeretet helyét, mert valahogy a szeretet megélése, gyakorlása nem akar menni, még a hívő embereknek sem. Fülöp idejében is láthattuk, hogy az akkor egyeduralkodó egyháznak szakadással, a reformációval kellett szembenéznie. Az egyház elveszett a saját hatalmának építésében, minél több olyan hagyomány, szabály bevezetésével, ami ezt a hatalmi törekvést szolgálta. Ezzel teljesen elfordult az egyház Krisztus követésétől, és egy önérdékű hatalmi „szerv” lett. Nem a szeretet által működött, nem szolgált. Fülöp példamutatása egy tükör volt az akkori egyház számára is, méghozzá az ige tükre, amelyben megláthatták az igazságot és a megtérés útját is: „Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” (Róm 5,8) Vagyis vissza a kezdetekhez, vissza Isten mindent felülmúló hatalmas szeretetéhez, és így szolgálni. Ma a missziós szolgálatban is nagyon fontos erre az ige helyre tekintve Isten szeretetéhez fordulni és abban növekedni. Isten szeretete formálja a missziós munkát, ennek a szeretetnek a közvetítése hassa át a megvalósítást, hogy elsősorban szeressük az embereket, és ez által a szeretet által lássák meg, hogy fiak vagyunk. Hálás szívvel és örömmel nézem azt, ahogy a közösséghez, a szeretetbe való visszakanyarodás, illetve az onnan való részbeni újraépítkezés missziós cél lett. Szükség van az ebben való növekedésre, tanulásra, és a törvénykezés, a gyülekezet-központúság elhagyására. Krisztus az egyház feje, neki kell a középpontban lennie. Az egyház életében, a közösségeinkben Isten szeretete lehet az egyetlen szilárd alap! „Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás vagy üldözés vagy éhezés vagy mezítelenség vagy veszedelem vagy fegyver?” (Róm 8,35) Ehhez a szeretetbe kell ragaszkodnunk, ebben kell kitartanunk, még akkor is, ha elvétjük az irányt, mert Isten szeretete tartja egyben és életben a közösségeinket, dicsőségét a szeretetben élő és működő közösségek szolgálják. Amikor missziós programjainkért imádkozunk, ezen kellene megállnunk egy kis időre. Valóban a szeretet vezet bennünket, elhívjuk Istent ezekbe a szolgálatainkba, hogy az ő dicsőségét szolgáljuk, és

Néri Szent Fülöp (1515–1595), katolikus pap,
az Oratorianus-rend alapítója

valóban egy egészséges, szeretetben élő közösség vagyunk vagy sem? Ha ezek nem valósulnak meg, akkor teljesen hiábavaló minden törekvésünk, áldás nem lesz rajta. „...mindezekben diadalmaskodunk azáltal, aki szeret minket.” (Róm 8,37) Ma a missziós célok megfogalmazásánál éppen a Szentírás nem kerül elő, ezért megyünk sokszor téves utakra, ahová Isten nem tart velünk.

Hirdessük az evangéliumot a föld legvégső határáig, minden teremtménynek. Ezt a parancsot végrehajtani csak úgy lehet, ahogyan erre Isten igéje útmutatást ad: „Mert Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (2Kor 5,14–15) A keresztség eljutva, onnan továbbmenve a meghaláson keresztül eljutni a feltámadásig. Újjászületve Isten

„Milyen az a halló szív? Ami Isten szeretetével van telve, arra indul, arra működik.”

szeretetében a Szentlélek munkája által, és szolgálni Krisztus Jézust, aki meghalt mindenkiért. Megértve ezt a szeretetet, amit Isten érez a bűnös ember nyomorúságos életére nézve, aki tudatlanságában a sötétségben vergődve nem leli az útját a világoosságra. Mert nem is tudja, hogy van ilyen út. Ha nem jutunk el a feltámadásig, akkor általunk sem látják meg. Ma azt látják, hogy a keresztények olyan emberek, akik mindig vitatkoznak valamin, és éppen olyan bűnökben élnek, mint akiknek fogalma sincs Istenről. Ha nem tudjuk megmutatni ennek a világnak a megfeszített és a halottaiból feltámadt Krisztust, akkor nem érnek célt missziós törekvéseink. Ha nem tudjuk ennek a világnak bemutatni a kereszthalálig engedelmes Krisztust, akkor nem érnek célt a missziós törekvéseink. Krisztus engedelmes volt a kereszthalálig. Engedelmes az Atya Isten szeretetének. Annak, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Misszióinkban a legfontosabb annak megértése, hogy a lángoló szív önmagában még nem elegendő. Ez a tűz Isten szeretete által táplált legyen, hogy mi is képesek legyünk arra a szeretetre, ahogyan Isten szerette az embert. Ennek a szeretetnek van teremtő ereje, ez a szeretet lesz képes közösséget alapozni, építeni és fenntartani. Salamon Istentől bölcs szívet, értelmes szívet, halló szívet kért, hogy Istentől való bölcsességgel, értelemmel, szeretettel vezesse az ő népét. Milyen az a halló szív? Ami Isten szeretetével van telve, arra indul, arra működik. A szív indítja el az agyat. A szívben ami megfog, az fogja a fejet megtölteni, és ezzel indul cselekvésre az ember. A szív teljességével szól a száj. Mily nagyon megjutalmazta ezért Isten Salamont. Mert először Isten országát kereste, és ráadásként megkapott mindent. Isten országát Jézus Krisztus nyitotta meg az ember számára, ő az út, az igazság és az élet. A misszió célja, hogy Krisztusban ezen az úton minél többen jussanak el az Atyához. Salamont bőséges gondoskodásával vette körül a mi kegyelmes Istenünk, így teljes bizalommal hihetjük azt, hogy amikor Krisztusért járunk követségben, engedelmesen az Atya Isten szeretetének, akkor velünk is ekképpen cselekszik Isten. Nem az a csoda, hogy tele van a kassza, nem az a csoda, hogy kapunk egy autót vagy adakoznak, hogy szolgálni tudjunk, mert ez Isten gondoskodása, ez is az a szeretet, amelynek szolgálatában vagyunk. Az a csoda, hogy ebben mi munkálkodva láthatjuk, ahogyan

rajtunk keresztül mindez működik! Isten megjutalmaz bennünket azzal, hogy gyönyörködhetünk abban a munkában, amit rajtunk keresztül elvégez. Szükséges az a mai missziós munkában, hogy valóban újjászületve, odaszánva magunkat ennek a szeretetnek, szolgáljunk az emberek felé. A szeretet gyakorlására, azt isteni szeretet hordozására alkalmassá kell válni. Nem alkalmas az, akinek az élete a megszokott medrében megy tovább. Nem alkalmas rá, aki testből él és cselekszik. Nem alkalmas rá, aki csak vallásos lesz és a padot melegíti vasárnaponként az imaházban, majd hétköznaponként éli ugyanazt a pogány életet, amit addig élt. Amikor az ember elhíz, akkor nem a fogyasztótablettát az, amit az orvos javasol, hanem az étrendváltatás és az életmód-változtatás. A fogyasztótablettához azok nyúlnak, akik úgy akarnak változni, hogy nem akarnak semmin változtatni. A hívő életünknek sem mindegy, hogy mi a tápláléka. Nem mindegy, hogyan éljük ezt a hívő életet. Ma éppen úgy, mint Néri Fülöp idejében, a hit nem azt jelenti a közösségben, mint amit Isten ígéje alapján jelentenie kellene. Mindenféle tanítások sodorják összevissza a híveket. Láthatunk különböző hazug tanításokkal saját dicsőséget kereső közösségeket. Ennek gyümölcseről látszik, hogy mi-

Giuseppe Nogari olajfestménye Néri Fülöpről

„Baptistaként nagy hálával tekintek eleinkre, akik a megvetés és a meghurcoltatás közepette, a mai oktatást is megalapozva, nagy gondot fordítottak a gyermekek alapos, korukat meghaladó műveltséget adó tudás, ismeret megszerzését célzó tanítására.”

Jelenet *A mennyországot választom* című, Néri Fülöp életét feldolgozó 2000-ben készült olasz filmből

lyen lélektől való. Ezekből az emberekből lesznek a valóság őrültjei, akik ostobaságokkal a szájukban terjesztik a tévtanokat, szolgálva az ő urukat.

A misszió másik nagyon fontos eszköze a tanítás. Kiemelten említi ezt a Szentírás is számtalan helyen, mert a hívő életben is csakúgy, mint az emberi életben, a nagykorúságra vezető út folyamatos tanulás. Azért missziós feladatként kell ezzel foglalkoznunk, mert ma éppen az egyház a legnagyobb missziós terület, ami nem az igazság alapjain áll. Bizony stabilan a hitben az képes megállni, akinek életét az egészséges tanítással táplálták, „hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszágától” (Ef 4,14), és itt az igeszakasz folytatásában rögtön visszacsatolhatunk az eddigiekhez, hogy mi is minden missziós cselekedetnek az értelme, „hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus” (Ef 4,15). Isten szeretetéhez kell felnőnünk, aki úgy szerette az embert, hogy egyszülött Fiát adta oda érte. Misszióink központi eleme tehát az egészséges tanítás. Baptistaként nagy hálával tekintek eleinkre, akik a megvetés és a meghurcoltatás közepette, a mai oktatást is megalapozva, nagy gondot fordítottak a gyermekek alapos, korukat meghaladó műveltséget adó tudás, ismeret megszerzését célzó tanítására. A hívő élet megalapozásának is fontos eleme. Helyes istenismeret és valódi istenkép nélkül a hívő ember csak ki van szolgáltatva

mindenféle megtévesztő mesének, amelyek az éppen aktuális tanító függvényében képlékenyek és zűrzavarosak. A zűrzavar ura pedig tudjuk, hogy ki. Bőség-gel akadnak kiszolgálói, erre figyelmeztet a Szentírás: „Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz igazodik.” (Kol 2,8) Itt rögtön megfogalmazhatjuk az egészséges tanítás legfontosabb ismértvét, hogy Krisztushoz igazodik. Krisztus Urunk földi élete során mindent tudtunkra adott, ami az üdvösségre vezető, szolgáló életünk útján elegendő. Maga mondja el nekünk, hogy milyen tudás birtokosai lettünk őbenne: „mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn 15,15) Teljes bizonyossággal mondhatjuk, hogy Istentől való tudás birtokában taníthatjuk azokat, akiket ránk bíz szolgálatunk során a mi Urunk az ő kegyelme által. Pál apostol misszióútjait tanulmányozva láthatjuk, hogy Korinthusban „Ott is maradt egy évig és hat hónapig, és tanította közöttük Isten igéjét” (ApCsel 18,11). Majd ezen fejezet 20. versében azt olvassuk: „Amikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt rá hajlandó”, de a 21. versben azt mondja: „Visszatérek hozzátok, ha Isten úgy akarja.” Mi lehet az oka ennek, hogy ahol nem kéri, marad, ahol kéri, hogy maradjon, onnan pedig távozik? Ennek magyarázata az, hogy szolgálatát a missziójának végső célja határozza meg. Ebben az esetben az, amit az ApCsel 19,21-ben olvassuk: „Pál elhatározta a Lélek által, hogy Makedóniát és Akháját bejárva Jeruzsálembe megy.” A Lélek által. Pál élete, benne az időbeosztása is és a

Jelenet *A mennyországot választom* című filmből

„Hatalmas áldás, hogy ebben a munkában mi, egyszerű lelkek szolgálók lehetünk. Tegyük tanítvánná minden embert ezen a földön, legyünk jó sáfárai Isten szavának.”

munkarendje is mindenestől a misszió Urától, Jézus Krisztustól függött. A Szentlélek irányította őt, ő pedig figyelt a Lélek irányítására. Hiába mondott akárki akármit, ő azt tette, amire Isten Léleke indította. Hiába akarták, hogy menjen már odébb, mert nem szívesen hallgatták kezdetben az evangéliumot, ő maradt, és életét kockáztatva is hirdette azt. Ennek eredményeként megtértek azok közül is sokan, akik azt akarták, hogy menjen minél előbb tovább. Aztán hiába marasztalják nagy kedvesen, ha neki a Lélek azt mondja, hogy nem most van itt az ideje ennek, menjél tovább, majd még visszajössz ide.

A szeretet és a tanítás mellett a teljes engedelmeség Isten akaratának a misszió sikerének fontos eleme, ahogyan ez Néri Fülöp élete által is bizonyos számunkra. Indiába szeretett volna elmenni misszionáriusnak, de Isten terve az életében nem ez volt. Isten maga mutatta meg neki a személyes szolgálatát, és ő ebbe beleállt. Kérte Isten vezetését ebben. Ez a teljes függés jellemzi az érett hitű keresztényeket. Amikor nem az érzelmeim határozzák meg a tevékenységemet. Nem a közvélemény, az emberek kívánsága, hanem amikor valaki komolyan veszi és gyakorolja a hétköznapi életben, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”. Ma például mit cselekedjek? Holnap mit cselekedjek? Van nekem itt dolgom még, vagy valahol egész másutt akarsz használni? És akkor is megy, ha az kényelmetlen, kellemtelen, és akkor is marad, ha az nagyon nehéz feladatokat jelent. A ragaszkodó hűség vagy a rugalmas mozgékonyosság nem az alkatából következik a megszentelt életű hívő embernek. A szolgálat Ura parancsol a Lélek által annak, aki Isten szolgálatában áll. Minden újjászületett ember Isten szolgálatába szegődött.

Vizsgálhatnánk tovább a misszió, a személyes missziós szolgálat ránk és közösségeinkre vonatkozó útmutatásait a Szentírás fényében. Rövid írásomban ennek ellenére szorítkoztam azokra a lényegi elemekre, amelyeket Néri Fülöp élete és földi szolgálata alapján fontosnak tartottam összefoglalni. Ebből is látható, hogy maga a misszió és egy-egy missziós cél meghatározása milyen alapos megfontolást igényel mind a szolgálókat, mind a missziót felvállaló közösséget illetően. Isten igéje legyen úgy a személyes életünk, mint a szolgálataink és közösségeink életének zsinórmértéke.

Végül egy rövid bizonyág arról, mennyire csodásan fel tudja Isten használni a mi emberi gyengeségeinket arra, hogy másokat általunk magához vonjon. Egy este

Jelenet A *mennyországot választom* című filmből

a munkából hazafelé menve kivilágítatlan utcán haladtam keresztül. Nemcsak ezt a kis utcát takarta be a sötétség, hanem az én lelkemet is. Szomorúság és fáradtság. Fájdalom. Így mentem lassan ezen az utcán, mikor Isten az ő ígéretét küldte nekem: „Aznap éjjel pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: Bízzál, mert ahogyan bizonyosságot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonyosságot tenned!” (ApCsel 23,11) Abban a sötét pillanatban Isten odaállt mellém, és azt mondta: megtartalak téged azon az úton, amire én állítottalak rá. Akkor előtört a szívem ennek az ígéretnek az öröme és a bizalom Isten szeretete iránt, és a sötét utcán megállva elkezdtem magamnak prédikálni az ige alapján. Csodálatos megtapasztalni azt, hogy amikor mélyen vagyunk, amikor megfáradunk és az erőnk is megfogyatkozik, Isten rajtunk keresztül is képes szólni hozzánk. Nem hagyja az ő szolgáját magára, késelem nélkül a segítségére siet. De sokkal nagyobb dolog történt ott, mint az én lelkem helyreigazítása. A sötét kis utcán volt egy ember, aki az út széli fűben guggolva csendesén cigarettázott. Hallgatta, ahogy hangosan prédikáltam az én megfáradt szívemnek. Mikor elhallgattam, sírva szólt nekem: „Itt vagyok! Hallgatom magát, és összetört a szívem.” Isten azon az estén két életet állított helyre. Hatalmas titok ez. Hatalmas áldás, hogy ebben a munkában mi, egyszerű lelkek szolgálók lehetünk. Tegyük tanítvánná minden embert ezen a földön, legyünk jó sáfárai Isten szavának. Ámen!